

Zörgető Jézus

/Adventi/
Jelenések 3,14-22

Eszteendővel ezelőtt arra az elhatározásra jutottam, hogy amíg Isten prédikálni enged, minden adventben legalább egyszer a laodiceai gyülekezetnek írott levélről hirdetem Isten igéjét. Erre a gondolatra azért határoztam el magamat, mert legmélyebb meggyőződésem szerint ez a levél akkor a laodiceai gyülekezetnek, most itt ugyanolyan érvénnyel magyar református egyházunk gyülekezeteinek, a mi gyülekezetünknek, a pápai gyülekezetnek szól. Adja Isten, hogy ezt a gyülekezet is elfogadja, és ezzel a szent megrendüléssel hallgassa ennek üzenetét.

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek.” Hány adventi ének szerzőt ihletett meg ez a kép. Sokáig úgy gondoltam én magam is, hogy ebben egy idillikus, megszokott, kedves adventi képről van szó. És rá kellett döbbernem, hogy nem. Mert abban a kijelentésben, hogy az Anyaszentegyház Ura az ajtón kívül áll, tragikus és félelmetes dologról van szó. Neki ugyanis nem kívül van a helye. Olyan ez, mint amikor valakit a családból, akinek bent a helye a meleg szobában, kizárnak az ajtón kívül. A legegyszerűbb keresztyén hitvallás így hangzik: ... „él bennem a Krisztus.”

Volt ő már bent, a laodiceaiak szívében, de kikerült onnan. Laodiceán is beteljesedett a Megváltó szava: „... nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bejutni.” Laodicea ugyanis gazdag város volt. Textilgyártása, fekete gyapjúja, szőnyegje, szemgyógyító orvosságai híressé és gazdaggá tették. Ugy tűnik, hogy ebből a gazdagságból részt kért a gyülekezet is. Rajtuk is úrrá lett a közszellem, amit így fogalmaztak meg: „Gazdag vagyok és sokra vittem, és semmire nincs szükségem.” Önelégültek, elbizakodottak, elkevélykedtek lettek. Így került ki Jézus az ajtó elé.

Az adventi csendben becsületesen vizsgáljuk meg életünket: Nem került-e ki nálunk is Jézus Krisztus az ajtó elé? /Egyáltalán, volt-e már bent a közepen?/ Az általános anyagi jólétben, a gazdasági felemelkedésben, az életszínvonal javulásában nem ismerős-e nekünk Is, nem kísértett-e meg bennünket is a laodiceai lelkület: „Gazdag vagyok és sokra vittem és semmire sincs szükségem.”

Egy fiatalasszonyt hívogatott a lelkész a gyülekezetbe. A válasz ez volt: „Mire nekem az Isten?. Nincs rá szükségem, hiszen mindenem olyan szépen megvan.” Igen, ma is Laodicea van. Nemegyszer bent a mi szívünkben is. Elteltünk mindennel, sokszor önmagunkkal legelőször, és Jézus kívül került az ajtó elé.

xxx

Senki nem tehet szemrehányást Jézusnak, ha eltávozik onnan, ahonnan kizárták. De Ő nem megy el, hanem ott marad és zörget. Még mindig. Mert ez az ige örök jelen időben van írva. Zörget és bebocsátást kér. Zörget néha földrengéssel, mint 65-66-ban Laodiceában. Máskor betegséggel és gyásszal, most szavával.

Szava diagnózis és recept. Szava feltárja a betegséget és adja a gyógyulást is. Diagnózisa így hangzik: „Nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, szájalomra méltó, szegény, vak és mezítelen..” Kemény „beszéd ez” Szinte könyörtelen. Képzelnék csak magunkat a laodiceaiak helyébe. Ők el voltak telve magukkal: „Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem.” - Jön Jézus és azt mondja: nyomorult, szájalomra méltó, szegény, vak és mezítelen vagy. Jól értsük meg: soha nem az az igaz, amit mi tudunk, érzünk, gondolunk magunkról, hanem amit Isten igéje mond rólunk. Sámson is rég elveszítette már erejét, csak még nem tudta. Lehet ez így nálunk is. Jézus szavát meghallani mindig azt jelenti, hogy elfogadom az ő diagnózisát. Vége a képzelődésemnek és

beképzeltségemnek, mert ő azt mondta, hogy nyomorult, szánalomra méltó, szegény, vak és mezítelen vagyok. Aki ezt, a szót még nem hallotta meg, az soha nem hallotta meg az Áldott Orvos szavát. A gyógyítás csak jó diagnózis megállapítás után lehetséges.

De Jézus Krisztus nemcsak megállapítja a bajt, hanem orvosságot is ajánl a gyógyulásra: „Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen...és szemgyógyító irral kend meg a te szemeidet, hogy láss.” Jó reménységben vagyok, hogy nem hamisítom meg Istennek ígését, amikor azt mondom, hogy mindez azt jelenti: Végy az Úr Jézustól hitet - bűnbocsánatot és Szentlelket. A hit bizony „tűzben megpróbált arany”, mely igazán gazdaggá tudja tenni az embert, A bűnbocsánat az a fehér ruha, mely eltakarja mezítelenségünknek rútságát; és a Szentlélek az a szemgyógyító ír, amely megnyitja a mi szemünket, hogy lássunk „messze és világosan mindent.”

Az orvosságot nem erőszakkal adja az Úr. Azt tanácsolom,..” Később meg ezt mondja: „ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót...” Ő tanácsol, Ő zörget, de a te döntésedre szükség van. Az emberi szíven, ahogy azt egy festő ábrázolta is, az ajtó a kilincs belül van. Az ajtót, a szívedet neked kell megnyitni; Keked kell elmondani hittel, őszintén: „Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már. - Jöjj Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár.”

xxx

Aki megcselekszi, amit az Úr kér, aki megnyitja az ajtót, a szívét, azzal teljes életközösségre lép az Úr. Ezt jelenti alapigénk befejező része: "bemegyek ahhoz, vele vacsorálok, és ő énvelem." Ez a menny elő ízet hozza számunkra, mert vége az unalmas langyosságnak, átforrósítja a kihűlő szívet Jézus.

Befejezésül még valamit, amit szívemre nehezített az Ur. A vacsora a mindennapok utolsó szakaszát jelenti. Így jelentheti az emberi élet utolsó szakaszát is. Hagy többségében olyanok vagyunk együtt istentiszteletünkön, akik nem a reggelinket és ebédünket, de a vacsoránkat fogyasztjuk: jön az este, az éjszaka - és jön a hajnal! Testvér, ha úgy látod, hogy nem Jézussal fogyasztottad életed reggelijét és ebédjét nézd, még tart a kegyelmi idő: Jézus itt áll ajtód előtt és zörget. Hívd be Őt, hogy Vele fogyaszthasd életed vacsoráját. Hittel és bizonyosan hirdetem: boldog öregkor vár reád Jézussal. Beteljesedik rajtad is, amikor az adventi nagy öreg, Simeon énekelt boldogan:

„Mostan bocsátod el Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint, békességben, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szeme láttára, világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izraelnek dicsőségére.”/Lk 2,29-32/ S akkor átéled, amiről Gerhardt Pál énekelt: "Rád néztek, Rád szünetlen, s ha majd szívem megáll, öleljen át a lelkem - így halni: jó halál." Úgy legyen. Ámen.